

החוקר הפרטי מישל חרד, קצין המיטרה לשעבר, הופיע לקבל בשבוע שעבר קריאות טלפון מקרובים ומידידים באיוור הצפון, שי סיפרו לו שמקומן בשם צפון פירסם במדור הרכילות שלו סיפור שגילה כי מישל חרד לא חי עוד עם אשתו. הוא קנה לה דירה ביופ, ובעצמו עבר לגור בכתרים.

הסיבה: הוא חי עם ציפי קביליו, אחותה של חוה יערי, זו שנשלחה על ידי חרד למאסר עולם. ולא תאמינו, ממיסה עורכת הדור, הקוראת לעצמה "ברברה", סמרו שע רותיה של ברברה, כי מישל לא רק מאוהב בציפי, היא גם מאוהבת בו, ורוצה ממנו ילד.

חרד, שמוצאו מכפר מורעה שבצפון, היה המום. נכון, הוא לחץ פעם את ידה של קביליו הנאה, כאשר פגש אותה במיקרה באירוע תל אביבי, אבל מכאן ועד לרומאן? שיחות הטלפון הגיעו גם אל אשתו נדיה, אם שתי בנותיו. לא נעים.

חוגים חרדיים. חקירה קצרה העלתה ש"ברברה" היא עובדת המקומון מירית סטור מצה, תושבת עכו, ושהיא קיבלה את הסיפור מהכתב מוניב פארס, תושב כפר-חרוף.

פארס טען באוזני חרד שהוא שמע את הסיפור מפי אחיו של מישל, אלכס, אבל האה הכחיש זאת בכל תוקף. אלכס סיפר שפארס אמר לו: "אני יודע על מישל יותר ממה שאתם, בנימישפחה, יודעים".

מישל, השבוע, בכפר אני נחשב כגיבור. הם מעריכים אותו מאוד, גאים בו. עכשיו אני צריך לשכנע כל אחד בנפרד שלא עזבת את אחתי לטובת אחותה של חוה יערי. אני צריך לשכנע שזה רק טיפוס של עיתונאי, פרי דימוי פרוץ. לא יתכן שאני אלכס סיפר סיפור כזה. הוא לא רק אחי, הוא גם חבר טוב שלי.

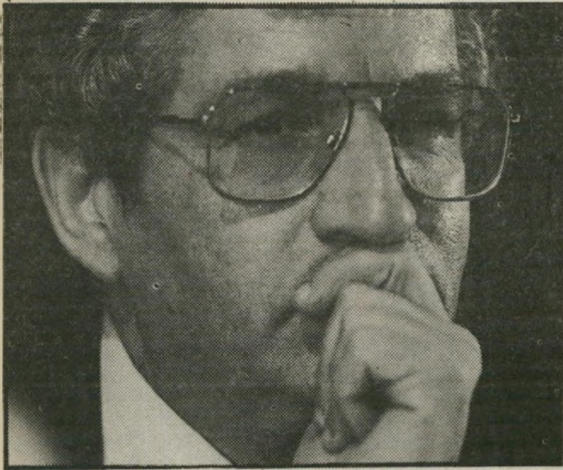
חרד לא חיכה, הגיש תלונה פלילית בימישטרה ומסר את המשך הטיפול בעניין לידיהו, עורך-הדף יצחק בר-מנחם. בר-מנחם שלח לעורכת המקומון, אירית שלף, מיכ תביעה ראויה, ובו דרישה להתנצלות ולפני צוים. לרבריו: "מישל חרד מטפל בתביעות ובחקירות של גופים חרדיים, ופירסום כפי שהופיע במקומון יכול לפגוע בעבודתו".

גועלית, התביישו! ציפי קביליו: "קבילתי הלא כאשר שמעתי על זה. אני לא מבינה איך אפשר להמציא סיפור כזה". עורך-הדף של קביליו, בני נהרי, עומד לפנות למערכת המקומון, ושוקל לנקוט בי הליכים משפטיים.

נהרי ביקר השבוע את חוה יערי בבית הכלא, וסיפר לה על הסיפור בעיתון. יערי, הרגישה לכל מה שנכתב בעיתונות בקשר אליה, נדהמה, היתה מתוהה מעט. אבל נהרי הרגיע אותה באומרו: "הרי ברור לך שזו לא יכולה להיות ידיעה אמיתית".

המקומון הודרו לפרסם התנצלות, בזו ה לשון: ברברה חייבת התנצלות למישל חרד. חרד, מסתבר, חי טוב, ואפילו מצויץ, עם אש תו, ברידה שה רכש לאחרונה בכתרים. כל השמועה, עליה סיפרה ברברה, היתה שמועה מרושעת. חרד לא מאוהב בקביליו, והיא לא רוצה ממנו ילד. רכלנית גועלית שכמותך, תתביישו!"

ידידות מוזרה

דוד ליבאי

מוחמד שניר

אני יודע שיהרגו את כולנו ושיקחו לנו את האדמה"

ה מרטיט את נישמתי שברגעים האחרונים שלו הוא ביקש להתנצל לפני. לא לפני אשתו ולא לפני ילדיו. הוא ביקש את סליחתו אם לא עמד בצפיות שלי, והסי ביר שאלה הם החיים! כך אמר הפרופסור דוד ליבאי, על מיכתבה התאבדות שהשאיר עבורו מוחמד שניר (מתחרו עם שמיר).

אילנה אלון

25 שנים נמשך הקשר המיוחד בין עורך-הדף המכובד, חברה-הכנסת מצפון תל-אביב, ובין הגבר מיפו, חסר-ההשכלה ובעל הקשרים הפליליים.

מוחמד העריץ את ליבאי. הוא היה נושא את תיקו למיטשים, מלווה את ליבאי בבית הספר ומתייעץ בו בכל דבר.

הקשר ביניהם התחיל ב-1964. ליבאי היה אז עורך-הדף צעיר, שפרש זה עתה ממישרד המיטשים ופתח מישרד פרטי בתל-אביב. מוחמד ושלושת אחיו – סייף, עלי ויוסף – נעצרו אז בחשד לרצח מתוך-הקרקעיות הער כי שריף שאנטי. אחותם, גליליה, באה למישרדו של עורך-הדף הצעיר וביקשה את עזרתו. ליבאי, ביסודיות ובמסירות הרגילה שלו, ביקר כל אבן וכל צל של ראייה. הוא הצליח. לאחר שטען בבית-המיטשט של שאנטי היו אויבים רבים, ואין כל ראייה הקושרת דווקא את האחים שניר לרצח, שוחררו כולם ולא הועמדו לדין.

ליבאי נסע אז לארצות-הברית, ועשה את הרוקטורט שלו. זמן קצר אחרי שחזר ארצה נעצר שניר שוב, הפעם בחשד לרצח אשת תכור, פתחי ערידי. הפעם היה מוחמד בצרות אמיתיות. הוגש נגדו כתב-אישום והוא חיכה למיטשט. ערידי, שגופת אשתו נמצאה בכור הביוב של מיפעל החמוצים שהיה בפרדס שניר, סיפר במיטטרה על הרצח.

זמן קצר אחרי-כך התאבד ערידי בתאו. הר איות שנותרו נגד שניר היו חסרות-משמעות. אחרי מעצר של שנתיים וזכה בבית-המיטשט המחוזי מהרצח, הורשע בסיוע לאתר-מעשה, מכיוון שעזר להסתיר את תכשיטתיה. מוחמד שוחרר ממאסרו, אך ליבאי המשיך להילחם. הוא עירער על ההרשעה בבית המיטשט העליון וזיכה את שניר, בתקדים מיטשטי הנלמד עד היום באוניברסיטה, גם מהעבירה של סיוע לאחר-מעשה. מאז רחש מוחמד לליבאי הערצה ומסירות כלכית כמעט.

דוד המרגריה הפלסטינית בועיר אנפין, אמר ליבאי בבית-המיטשט,

ציור של מוחמד שניר: מאזני הצדק* האדמה בלעה את הדם. הכל בגלל האדמה"

חמד אינטיגנציה טיבעית ושכל ישר. היה לו חוש לאמנות, והוא צייר יפה. כאשר רצה להסביר לעורך-הדף מה עשו לו במיטטרה וכיצד התנהגו אליו החוקרים, נהג לצייר זאת על נייר.

בביתו של הפרופסור ליבאי שמורים עדיין ציורים רבים מאותה תקופה. ליבאי שמר את כל תיקי שניר מתוך כוונה לכתוב באתר הי מים ספר על המיטשפחה. כעת זה כנראה מאר חר מדי, הוא אומר.

כשהיו האחים שניר קטנים מונה להם אפר טרופוס, מנהיג נכבד ביפו, לוטפנא חנא. הוא חינך את הנערים לערכים ולמוסר. מוחמד להתפתח, נגסו כולם באדמות המיטשפחה. כל חר מדי, הוא אומר.

ה בעיות התחילו מייד אחרי הקמת המדינה. חצי מהפרדס נלקח מהמיטשפחה בטענה שהיה בעל חצי הפרדס, ברח עם הקמת המדינה לעזה. כאשר התחילה יפו להתפתח, נגסו כולם באדמות המיטשפחה. כל אחד רצה חלק מהן. במיטשט. המפוצצים אמר מוחמד לשופט בנימין כהן: "אני יודע שיהרגו את כולנו, ושיקחו לנו את האדמה". השבוע נזכר בכך הפרופסור ליבאי, כאשר (המשך בעמוד 47)

* הצדק. בדוסו קוף. מחזיק במאזניים ומ חלק את הצדק לחתולים. עכברים מכרסמים בנביות-הצדק.